

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2443/2563

นาง จ.โจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 67, ป.วิ.พ. มาตรา 18, ป.วิ.พ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

ท. ยกที่ดินพิพาทให้จำเลย จำเลยยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินที่จำเลยครอบครองทำประโยชน์มาแล้วประมาณ 18 ปี ที่ดินพิพาทจึงไม่ใช่ทรัพย์สินมรดกของ ท. และไม่มีเหตุที่จำเลยจะต้องครอบครองแทนทายาทคนอื่น โจทก์จึงไม่สามารถขอให้เพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยตาม ป.พ.พ. มาตรา 1382 ที่ได้ดำเนินการมาแล้วโดยชอบได้ ท. ยกที่ดินให้จำเลยโดยมิได้จดทะเบียนการยกให้ แต่เมื่อจำเลยครอบครองที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ท. ยกที่ดินพิพาทให้ด้วยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเกินกว่า 10 ปี จำเลยจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1382 แม้จำเลยครอบครองโดยเข้าใจผิดว่าที่ดินเป็นของจำเลยก็ถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินของจำเลยเอง หากแต่ต้องถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินของบุคคลอื่น จำเลยไม่ได้ส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ให้โจทก์ เนื่องจากเข้าใจว่ามารดาจำเลยเป็นทายาทแต่เพียงผู้เดียวและถึงแก่ความตายแล้ว ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องว่าโจทก์และทายาทอื่นมีสิทธิในที่ดินดีกว่าจำเลย เมื่อที่ดินไม่ใช่ทรัพย์สินมรดกของ ท. ดังนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าเป็นการไม่สุจริต จำเลยให้การว่า ท. ยกที่ดินพิพาทให้และจำเลยได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์ เป็นการบรรยายข้อเท็จจริงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและสามารถอ่านเข้าใจเจตนาของจำเลย ไม่ใช่การบรรยายข้อเท็จจริงที่เป็นการร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของตนเองหรือขัดกันเอง ดังนั้น คำให้การจึงขัดแย้ง การวินิจฉัยคดีเมื่อศาลเห็นสมควรจะหยิบยกประเด็นข้อพิพาทข้อใดขึ้นวินิจฉัยก่อน ย่อมกระทำได้ เมื่อวินิจฉัยประเด็นข้อใดแล้วมีผลให้คดีเสร็จไปแล้วก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ป.วิ.พ. มาตรา 142 ไม่ได้บังคับเด็ดขาดว่าศาลจะต้องวินิจฉัยประเด็นตามคำฟ้องทั้งหมด แม้คำฟ้องของโจทก์ไม่มีข้อความว่าผู้เรียงพิมพ์และลายมือชื่อผู้เรียงพิมพ์ เป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 67 (5) ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้คืนหรือแก้ไขคำฟ้องได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 18 วรรคสอง แต่ศาลชั้นต้นมิได้มีคำสั่งดังกล่าวและได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณากันมาจนเสร็จสิ้นถึงศาลฎีกาแล้ว ตามสำนวนปรากฏว่าโจทก์ได้แต่งตั้ง ด. เป็นทนายความ และ ด. ได้ลงชื่อเป็นผู้เรียงและพิมพ์ในคำแถลงข้อสงเคราะห์และสำเนาคำฟ้อง จึงพอที่จะฟังได้ว่า ด. เป็นผู้เรียงและพิมพ์คำฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนการได้กรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4971 เนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 96 ตารางวา หรือที่ดินโฉนดเลขที่ 197496 เนื้อที่ 2 ไร่ 1 งาน 97 ตารางวา และให้จำเลยจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินกลับคืนสู่ผู้ถือกรรมสิทธิ์เดิมหรือกองมรดกโดยจำเลยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยกับให้จำเลยส่งมอบโฉนดตราจองที่ 4971 หรือโฉนดที่ดินเลขที่ 197496 แก่โจทก์และห้ามจำเลย

ยุ่งเกี่ยวกับที่ดินแปลงดังกล่าว จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิจารณาค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า นางมี และนางมั่ง มีสามีคนเดียวกัน คือ นายสวน นางมีไม่มีบุตร แต่นางมั่งมีบุตรคนเดียว คือ นางทองสุข นางทองสุข มีสามี 3 คน คือ นายเส็ง นายเมียว นายเกียนขวง นางทองสุขและนายเส็ง มีบุตรด้วยกัน 1 คน คือ นางลมุล นางลมุลและนายเดช มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือ นายประดิษฐ์ และนางกัญตนา นางลมุลถึงแก่ความตายวันที่ 3 ตุลาคม 2558 นางทองสุขและนายเมียว มีบุตรด้วยกันเพียงคนเดียว คือ โจทก์ นางทองสุขและนายเกียนขวงมีบุตรด้วยกัน 4 คน จำเลยเป็นบุตรคนที่ 2 ส่วนนางจันทร์ เป็นน้องสาวของบิดาจำเลย นางทองสุขถึงแก่ความตายวันที่ 24 เมษายน 2547 ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4971 หรือที่ดินโฉนดเลขที่ 197496 หรือที่ดินพิพาทนั้น ในวันที่ 31 กรกฎาคม 2483 นางมีและนางมั่งรับมรดกที่ดินพิพาทของนางจัน โดยถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ต่อมาวันที่ 8 มิถุนายน 2550 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 ตามคำสั่งศาลชั้นต้นคดีหมายเลขแดงที่ 690/2550 วันที่ 19 เมษายน 2532 นางทองสุขจดทะเบียนยกที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 ให้จำเลย ส่วนสามีโจทก์ถึงแก่ความตายปี 2558 และต่อมาวันที่ 27 เมษายน 2559 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งตั้ง โจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของนางทองสุข มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์จะขอให้เพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 ได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์เบิกความได้ว่าโจทก์และสามีทำธุรกิจเกี่ยวกับรถบรรทุกสิบล้อ จึงขอให้นางทองสุกนำที่ดินเนื้อที่ 5 ถึง 6 ไร่ ซึ่งอยู่ติดกับวัดไปขายฝากไว้แก่นายวิรัตน์ ซึ่งในการขายฝากสามีโจทก์ได้ไปทำสัญญาขายฝากด้วย แต่ต่อมาโจทก์และสามีไม่มีเงินชำระหนี้ นางทองสุกจึงให้จำเลยนำเงินไปชำระหนี้และยกที่ดินดังกล่าวให้จำเลย แต่โจทก์ทราบบอกว่ามีเพียงแปลงเดียว ส่วนจำเลยเบิกความได้ว่าเดิมโจทก์และสามีประกอบอาชีพค้าขายที่จังหวัดนครสวรรค์ ต่อมาย้ายไปที่จังหวัดกำแพงเพชรและที่อื่น ๆ ไม่เคยกลับมาพักอาศัยที่บ้านที่หมู่บ้านจอมทอง เพียงแต่กลับมาหานางทองสุกและนางมั่งเพื่อขอเงินไปลงทุนซื้อรถบรรทุกสิบล้อ แต่นางทองสุกและนางมั่งไม่มีเงิน โจทก์และสามีจึงขอให้นางจันทร์โฉนดตราจองที่ 6404 และ 6418 ไปขายฝากแก่นายวิรัตน์ เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2508 ต่อมาโจทก์และสามีมาขอเงินนางทองสุกไปลงทุนซื้อรถกระบะเพื่อค้าขาย นางทองสุกไม่มีเงิน โจทก์จึงขอให้ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 ซึ่งอยู่ติดกับที่ดินพิพาทเพื่อเป็นหลักประกันการกู้ยืมเงินจากนางจันทร์ ซึ่งเป็นน้องสาวบิดาจำเลย โดยจำเลยและน้องชายเป็นคนเอาโฉนดตราจองที่ 4972 ดังกล่าว ไปให้นางจันทร์และได้รับเงินที่โจทก์กู้ 30,000 บาท มาให้โจทก์ ซึ่งความสอดคล้องกับที่โจทก์เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า โจทก์ยืมโฉนดตราจองดังกล่าวไปวางประกันเงินกู้นางจันทร์เพื่อนำเงินไปใช้ในธุรกิจ ปรากฏว่าโจทก์และสามีไม่เคยชำระหนี้และไม่ไถ่ถอนการขายฝาก และนางสาวกัญตนา เบิกความเท็จสมกับคำเบิกความของจำเลยที่ว่า นางทองสุกบอกกับบุตรทุกคนว่าไม่มีเงินไถ่ถอนการขายฝากที่ดินและไม่มีเงินชำระหนี้นางจันทร์ บุตรหลานคนใดหาเงินไปไถ่ถอนที่ดินที่ขายฝากและชำระหนี้ให้นางจันทร์ได้ นางทองสุกจะยกที่ดินทั้งหมดให้บุตรคนนั้น บุตรทุกคนรวมทั้งโจทก์ทราบดีแต่โจทก์เพิกเฉย พี่น้องทุกคนไม่มีใครสนใจที่จะหาเงินไปชำระหนี้ เนื่องจากขณะนั้นที่ดินอยู่ชนบท ราคาต่ำ ถนนเข้าออกไม่สะดวก แต่จำเลยเห็นว่าเป็นที่ดินของตา

ยายและมารดา จำเลยซึ่งรับราชการครูจึงกู้ยืมเงินจากสหกรณ์ครูบางส่วนไปไถ่ถอนที่ดินที่ขายฝาก นายวิรัตน์และชำระหนี้ให้นางจันทร์ แต่นางจันทร์เห็นใจจึงคืนโฉนดตราจองที่ 4972 ดังกล่าวให้ จำเลย ประกอบกับจำเลยเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูนางทองสุขช่วยเหลือพี่น้อง หาเงินมาชำระหนี้เพื่อ รักษาทรัพย์สิน นางทองสุขจึงยกที่ดินที่ขายฝากทั้ง 2 แปลง และที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 รวมทั้ง ที่ดินพิพาทให้จำเลยในวันที่ 19 เมษายน 2532 และจำเลยเบิกความตอบทนายจำเลยถามถึง ได้ความว่า ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 และที่ดินพิพาทอยู่ติดกัน มีอาณาเขตเดียวกัน นางทองสุข ยกที่ดินให้เนื้อที่ครอบคลุมทั้งสองแปลง ขณะที่นางทองสุขยกที่ดินให้ จำเลยไม่ทราบว่ามีที่ดิน พิพาทอีกแปลง ต่อมาทางราชการเปลี่ยนโฉนดตราจองเป็นโฉนดที่ดินจึงทราบว่าที่ดินพิพาท จำเลยครอบครองทำประโยชน์ที่ดินทั้งสองแปลง ซึ่งไม่มีแนวเขตที่ดินจึงมีลักษณะเป็นที่ดินผืน เดียวกัน นอกจากนี้นางสาวกัญตนา เบิกความตอบทนายจำเลยถามค่านได้ความว่า ที่ดินโฉนดตรา จองที่ 4972 และที่ดินพิพาทไม่มีอะไรกันแนวเขต มองดูเหมือนเป็นแปลงเดียวกันและจำเลยเข้า ทำประโยชน์ในที่ดินทั้งสองแปลง ส่วนที่นางสาวกัญตนาเบิกความว่า ขณะจำเลยรังวัดที่ดินพิพาท เพื่อโอนเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย นางลมุลซึ่งเป็นมารดายังมีชีวิตอยู่ได้ถามจำเลยว่าที่ดินพิพาท เป็นมรดกของนางทองสุขเป็นส่วนหนึ่งของนางลมุล 1 ใน 6 ส่วนเมื่อรังวัดแล้วแบ่งกัน จำเลยบอกว่าให้ รังวัดใส่ชื่อจำเลยตามคำสั่งศาลแล้วจึงจะโอนให้นางลมุลนั้น ปรากฏว่านางลมุลถึงแก่ความตาย วันที่ 3 ตุลาคม 2558 แต่ไม่ได้แจ้งคัดค้านการรังวัดและไม่ได้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท หาก ที่ดินเป็นมรดกก็ควรใส่ชื่อทายาททุกคน ไม่จำเป็นต้องรอให้ศาลมีคำสั่งก่อนและไม่มีเหตุที่จะให้ จำเลยเข้าครอบครองทำประโยชน์เพียงผู้เดียว เมื่อนางทองสุขยกที่ดินพิพาทให้จำเลยพร้อมกับ ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 ในวันที่ 19 เมษายน 2532 จำเลยมายื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ในวันที่ 5 เมษายน 2550 เป็นระยะเวลาที่จำเลยครอบครองทำประโยชน์มาแล้วประมาณ 18 ปี ที่ดินพิพาทจึงไม่ใช่ทรัพย์มรดกของนางทองสุขและไม่มีเหตุที่จำเลยจะต้องครอบครองแทนทายาท คนอื่น โจทก์จึงไม่สามารถขอให้เพิกถอนคำสั่งศาลชั้นต้นที่มีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทตกเป็นกรรมสิทธิ์ ของจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 ที่ได้ดำเนินการมาแล้วโดยชอบได้ ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยไม่สุจริตเนื่องจากจำเลยไม่ได้ส่ง หมายนัดและสำเนาคำร้องให้แก่โจทก์นั้น เห็นว่า นางสาวกัญตนาเบิกความตอบทนายโจทก์ถามถึง ได้ความว่า เหตุที่นางสาวกัญตนาและนางลมุลมาพักอาศัยที่บ้านเลขที่ 14/1 เนื่องจากโจทก์ไป ทำงานต่างจังหวัด จึงให้บุคคลทั้งสองมาพักอาศัยแทนเพื่อดูแลบ้าน เมื่อนางลมุลซึ่งเป็นทายาทคน หนึ่งของนางทองสุขไม่ได้แจ้งคัดค้านการรังวัด ประกอบกับโจทก์ฟ้องคดีนี้โดยอ้างว่าที่ดินพิพาท เป็นทรัพย์มรดกของนางทองสุข จำเลยอาศัยสิทธิของนางทองสุขครอบครองแทนทายาทคนอื่น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่านางทองสุขยกที่ดินพิพาทให้จำเลยโดยมิได้จดทะเบียนการยกให้ แต่เมื่อ จำเลยครอบครองที่ดินพิพาทมาตั้งแต่นางทองสุขยกที่ดินพิพาทให้ด้วยความสงบและโดยเปิดเผย ด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเกินกว่า 10 ปี จำเลยจึงได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการ ครอบครองปรปักษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 แม้จำเลยครอบครองโดย เข้าใจผิดว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยก็ถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินของจำเลยเอง หากแต่ ต้องถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินของบุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 แม้จำเลยมิได้ส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินให้โจทก์ เนื่องจากจำเลย เข้าใจว่านางมั่งมีบุตรคนเดียวคือนางทองสุขซึ่งถึงแก่ความตายแล้วจึงแจ้งว่าไม่มีทายาทอื่น แต่ จำเลยยื่นคำแถลงต่อศาลว่า เนื่องจากพยานเอกสารและพยานบุคคลต่างอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก จึง

ขอประกาศหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นและทายาทของผู้มีชื่อในโฉนดมีมารดาจำเลยเป็นทายาทแต่เพียงผู้เดียวและถึงแก่ความตายแล้ว จึงไม่อาจส่งสำเนาให้แก่ทายาทผู้มีชื่อในโฉนดได้ ศาลชั้นต้นอนุญาตตามคำแถลง นอกจากนี้ยังมีการประกาศที่หน้าศาลชั้นต้น เรื่องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน และมีนายบุญยัง นางจรินทร์ เจ้าของที่ดินข้างเคียงซึ่งได้ประวิงแนวเขตในการรังวัดที่ดินมาเบิกความเป็นพยาน และมีนายสันติ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 ตำบลจอมทอง อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก มาเบิกความเป็นพยานเช่นกัน นอกจากนี้จำเลยไม่ได้ส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องให้พี่น้องทุกคนก็ไม่มีใครคัดค้านเนื่องจากทุกคนทราบว่านางทองสุขยกที่ดินพิพาทให้จำเลยแล้วจำเลยครอบครองทำประโยชน์ แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องว่าโจทก์และทายาทอื่นมีสิทธิในที่ดินพิพาทดีกว่าจำเลย แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าที่ดินพิพาทมิใช่ทรัพย์สินมรดกของนางทองสุข ดังนั้น การที่จำเลยยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดิน แม้ไม่ได้ส่งหมายนัดและสำเนาคำร้องให้โจทก์ ก็ยังฟังไม่ได้ว่าเป็นการไม่สุจริตตามที่โจทก์กล่าวอ้าง ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า พี่น้องอาศัยอยู่ร่วมกันในที่ดินพิพาท ไม่มีพี่น้องรายใดที่นางทองสุขยกที่ดินพิพาทให้เป็นการเฉพาะรายนั้น จะเห็นได้ว่านางทองสุขนำที่ดิน 2 แปลง ไปขายฝากและนำที่ดินไปเป็นประกันการกู้ยืมเงิน เพื่อนำเงินมาให้โจทก์แต่โจทก์ไม่เคยชำระหนี้เลยซึ่งถือได้ว่าโจทก์ได้ที่ดิน 3 แปลง ในสภาพของเงินลงทุนแล้วโดยจำเลยเป็นผู้ไปชำระหนี้แทนนางทองสุข ฎีกาในส่วนนี้ของโจทก์จึงฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประเด็นสุดท้ายว่า คำให้การของจำเลยขัดกันหรือไม่ เห็นว่า จำเลยให้การว่า เดิมที่ดินพิพาทมีชื่อ นางมีและนางมั่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ต่อมาตกเป็นกรรมสิทธิ์ของนางทองสุข นางทองสุขเห็นว่าจำเลยมีการอุปการะเลี้ยงดูนางทองสุขและนำเงินไปชำระหนี้โดยซื้อที่ดินที่พี่น้องนำไปขายฝากคืนมา จึงยกที่ดินดังกล่าวให้จำเลยและนางทองสุขมีชื่อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดตราจองที่ 4972 จึงจดทะเบียนให้ที่ดินดังกล่าวพร้อมยกที่ดินพิพาทให้จำเลยและจำเลยยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทนั้น จะเห็นได้ว่าจำเลยได้บรรยายข้อเท็จจริงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและสามารถอ่านเข้าใจเจตนาของจำเลย ไม่ใช่การบรรยายข้อเท็จจริงที่เป็นการร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของตนเองหรือขัดกันเอง ดังนั้น คำให้การดังกล่าวจึงขัดแย้ง ไม่ขัดกันตามฎีกาของโจทก์ นอกจากนี้การวินิจฉัยคดีเมื่อศาลเห็นสมควรที่จะหยิบยกประเด็นข้อพิพาทข้อหนึ่งข้อใดขึ้นวินิจฉัยก่อน ศาลย่อมมีอำนาจกระทำเช่นนั้นได้และเมื่อได้วินิจฉัยประเด็นข้อใดแล้วมีผลให้คดีเสร็จไปแล้วก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ไม่ได้บังคับเด็ดขาดว่าศาลจำต้องวินิจฉัยประเด็นตามคำฟ้องทั้งหมด ส่วนที่จำเลยยื่นคำแก้ฎีกาว่า คำฟ้องของโจทก์ไม่ปรากฏว่ามีบุคคลใดเป็นผู้เรียงและพิมพ์ เห็นว่า แม้คำฟ้องของโจทก์จะไม่มีข้อความว่าผู้เรียงพิมพ์และลายมือชื่อของผู้เรียงพิมพ์ เป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 67 (5) ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้คืนหรือแก้ไขคำฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 วรรคสอง ก็ตาม แต่ศาลชั้นต้นมิได้มีคำสั่งดังกล่าวและคดีนี้ก็ได้นำเนินกระบวนการพิจารณากันมาจนเสร็จสิ้นถึงศาลฎีกาแล้ว ตามสำนวนปรากฏว่าโจทก์ได้แต่งตั้งให้นายเด่นยุทธ เป็นทนายความวันที่ 14 มีนาคม 2560 และในสำนวนนายเด่นยุทธได้ลงลายมือชื่อเป็นผู้เรียงและพิมพ์ในคำแถลงขอส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องลงวันที่ 14 มีนาคม 2560 คดีจึงพอที่จะฟังได้ว่านายเด่นยุทธเป็นผู้เรียงและพิมพ์คำฟ้อง ซึ่ง มีอำนาจกระทำได้ คดีจึงไม่จำเป็นต้องคืนคำฟ้องให้โจทก์ไปทำใหม่หรือแก้ไขเพิ่มเติม การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลที่ดำเนินมาทั้งหมดจึงไม่เสียไป ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยว

ด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง
จำเลยก็มีสิทธิยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225
วรรคสอง ประกอบมาตรา 252 ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้อง
ด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เฉลิมชัย ศรีเลิศชัยพานิช · วิชิต ลีธรรมชโย · วิบูลย์ แสงชมภู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2443/2563>